

— Чичо, чичо, — обади се Йонко, — като не гледашъ воловетъ, нѣма ли да сбъркатъ пжтя?

— Нѣма, Йонко! Волътъ по-добре познава пжтя отъ човѣка. Колко пжти въ тъмни нощи, уморенъ отъ работа, съмъ заспивалъ и воловетъ, полека и внимателно, сж ме закарвали чакъ въ кжщи. Волътъ е нашиятъ най-добъръ другаръ. Хората го много обичатъ. Първата цѣлувка, която човѣкътъ е далъ, е била цѣлувката, подарена на вола.

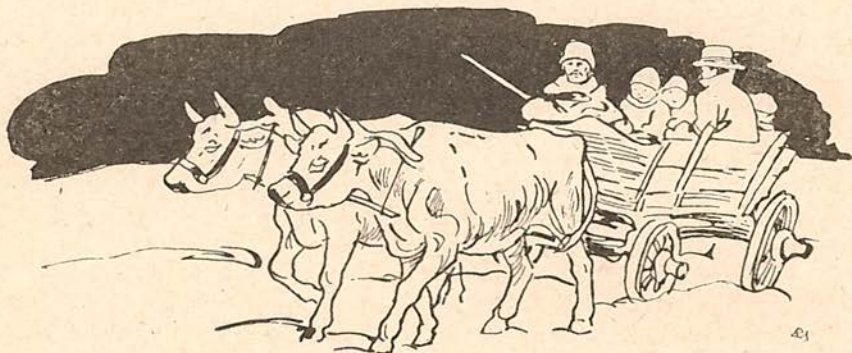
— Това отъ приказката ли е, чичо?

— Да, Йонко.

Не само Йонко, но и братовчедитъ му, Спасенъ и Стоянъ, така се притиснаха до баща си, че измѣстиха даже и Йонко. Чичо Каменъ ги погледна, усмихна се, и добродушно ги смѣмра:

— Защо се трупате! Вие сте слушали приказката толкова пжти!

— Тя е толкова хубава! — оправдаваше се малкиятъ Спасенъ и не можеше да скрие радостния блѣсъкъ въ очитъ си.

— Казвай, чичо, — обади се и нетърпеливиятъ Йонко.

Чичо Каменъ приглади увисналитъ си мустаци и започна:

— Било много отдавна, когато Богъ създадъ свѣта. Всички животни и растения били създадени, но още не били подредени. Не се знаело кой кжде ще е и кой съ кого ще бжде. Човѣкътъ сжщо се оглеждалъ наоколо.

— Какъ ли ще преживѣя? — мислѣлъ си той.

На животнитъ имъ било по-леко. Едни имали яки жбви, други — остри нокти, трети — здрави крака, а четвърти — рога.

— Само азъ ще трѣбва да работя, — казалъ си човѣкътъ, — нѣмамъ друго съ какво да побеждавамъ, освенъ съ труда си. Но самъ мжно се работи. Я да си намѣря другаръ!

Взиралъ се човѣкътъ въ различнитъ животни, но най му харесали мравката и вола.

По-работни, по-скромни, по-прибрани нѣма отъ тѣхъ!

Повикалъ ги човѣкътъ. Дошли най-добритъ работници на земята, спрѣли се предъ него и го запитали:

— Защо ни викашъ?

— Викамъ ви, — казалъ човѣкътъ, — да ви питамъ, кой ще дойде да работи съ мене. Но не само да работи, а и да ми е другаръ.